

Завданням нашим було дослідити життєві шляхи Тараса Шевченка та Адама Міцкевича і відповісти на запитання :

Що єднало цих двох велетнів різних культур?

Адам Міцкевич. Роки життя 1798 — 1855. Один із найвидатніших польських поетів, засновник польського романтизму, діяч національно-визвольного руху. Засновник польської романтичної драми. Під час свого життя у Парижі був професором Слов'янської літератури в Колеж де Франс. В основному відомий як автор поетичної новели «Дзяди» та національного епосу «Пан Тадеуш», який вважають останнім найбільшим епосом шляхетної культури Речі Посполитої.

- Адама Міцкевича та Тараса Шевченка поєднали час, епоха, в яких жили.
- Це справжні патріоти своєї рідної землі, допомагали прозріти своєму народу, вирватись із лабет російського самодержавства.

Трохи історії : Із 1815 р, Царство Польське на той час було автономною польською державою у складі Російської імперії, згідно з рішеннями Віденського конгресу. Голова держави — російський імператор, він же — цар Польщі.

Держава мала обмежене самоврядування, сильно урізане в результаті поразки литовсько-польських повстань 1830–1831 і 1863 років. Поступово втратила автономію, перетворившись 1875 року на російську провінцію. Саме у поемі «Дзяди» Міцкевич зображує жорстоке придушення повстання в Польщі 1830-1831 років.

- Діяльність поетів. Є основоположниками поезії у своїх літературах. Міцкевич - засновник польського романтизму. Шевченко - зробив величезний внесок у розвиток романтичної лірики на теренах української літератури.
- Обидва входили до підпільних організацій, обидва багато років жили у вигнанні, далеко від своїх рідних земель.

Коли на початку 1847 року царські жандарми влаштували розгром Кирило-Мефодіївського товариства , то серед вилучених у молодих київських «братчиків» матеріалів виявилися й твори політичного емігранта Адама Міцкевича — заборонена в Росії поема «Дзяди» та «Книги польського народу і польського пілігримства»

Пілігрими в розумінні Міцкевича — це мандрівники мимоволі, польські емігранти, які після поразки польського повстання 1830—1831 рр., жорстоко придушені Миколою I, розбрелися по світах. Проте вони, вірив поет, усе одно тримають курс на святу землю — вільну Польщу й рано чи пізно зуміють-таки досягти її.

Твори Міцкевича мали чималий вплив на національні мріяння кирило-мефодіївців. Тут Шевченко і познайомився із просвітницькими думками Міцкевича. У всякому разі київський військовий генерал-губернатор, помітив неладне: відібраний у М. Костомарова «Закон Божий» (чи по-іншому — «Книга буття українського народу») — це не що інше, як «переробка книги Міцкевича». А книги польського письменника були в Росії строго заборонені.

Іван Франко, який переклав поему «Дзяди» писав : «На мою думку, вплив Міцкевича на поетичну творчість Шевченка був далеко більший, ніж до цього часу припускають. Бо ж не тільки в творах Шевченкових першого романтичного періоду, баладах «Причинна», «Тополя», «Русалка», але й в поемах історичних можна знайти спільних моментів. Зокрема «Сон» Шевченка і «Петербург» Міцкевича».

- Отже, Шевченко, як і Міцкевич, писали політичну сатиру на російське самодержавство.
- Адам Міцкевич та Тарас Шевченко - вірні сини своєї матері-вітчизни, тому живуть в серцях, в думках та в ділах свого народу.

Шевченків Петербург дуже схожий на Міцкевичів. І Петро І у нього теж (як у Міцкевича) — сатрап, завойовник...

У політичній сатирі Міцкевича й Шевченка — туга за свободою Польщі та України, ненависть до її душителів.

Чи знав щось Адам Міцкевич про українського поета, який простягував йому солідарну руку, бо так само мучився пекучим бажанням свободи для свого народу? Про це відомо небагато — хіба лиш те, що поему Тараса Шевченка «Кавказ» один із кирило-мефодіївців привіз Міцкевичу до Парижа.

6. Адам Міцкевич та Тарас Шевченко - вірні сини своєї матері-вітчизни, тому живуть в серцях, в думках та в ділах свого народу.

Тим сучасником був Віссаріон Белінський.

Шевченків Петербург дуже схожий на Міцкевичів. І Петро І у нього теж (як у Міцкевича) — сатрап, завойовник...

Отже, три Петербурги, три мідних вершники... Три генії та їхні національні мрії. У політичній сатирі Міцкевича й Шевченка — туга за свободою Польщі та України, ненависть до її душителів. У Пушкіна — відчуття особливого призначення Росії, державна велич якої потребує нових просторів...

Чи знав щось Адам Міцкевич про українського поета, який простягував йому солідарну руку, бо так само мучився пекучим бажанням свободи для свого народу? Про це відомо небагато — хіба лиш те, що поему Тараса Шевченка «Кавказ» один із кирило-мефодіївців привіз Міцкевичу до Парижа. Самого ж автора «Кавказу» ось-ось мали відправити відбувати солдатчину. Один із відомих сучасників Пушкіна, який теж любив Росію та свободу, відгукнувся на заслання Тараса Шевченка весело- злими словами листа до друга: «Шевченку послали на Кавказ солдатом. Мне не жаль его, будь я судьей, я сделал бы не меньше».

Тим сучасником був Віссаріон Белінський.

Звідки йому, несамовитому Віссаріону, було знати, що на світі існує національний біль тих, хто карався, мучився, але не каюся, хто все життя боровся за вашу і нашу свободу?